

Tijdelijke Betalingsuitstelwet 2020

Graag maak ik namens Bierens Incasso Advocaten B.V. gebruik van de mogelijkheid om een reactie te geven op het concept voor de Tijdelijke Betalingsuitstelwet 2020 en de daarbij behorende toelichting. Ik geef hierbij ook mijn toestemming voor het openbaar maken van deze reactie.

De advocaten van het advocatenkantoor waarvoor ik werkzaam ben, Bierens Incasso Advocaten, hebben een grote litigationpraktijk waarbij jaarlijks ook een groot aantal faillissementsverzoeken wordt ingediend, deels omdat het faillissement van een insolvente schuldenaar wordt beoogd en deels als drukmiddel om de schuldeiser te bewegen de vorderingen van onze cliënten te voldoen.

Ik zie het belang om te voorkomen, dat er een reeks van faillissementen wordt uitgesproken als gevolg van de Coronacrisis terwijl aan de schuldeisers betaald zou kunnen worden als aan de schuldenaren een adempauze wordt gegeven. Een dergelijk uitstel kan mijns inziens alleen worden gegeven als na summier onderzoek wordt vastgesteld dat de betalingsonmacht is ontstaan door Coronacrisis (en niet al eerder bestond) en dat er voldoende kans is dat de betalingsproblemen binnen maximaal zes maanden opgelost zullen zijn. Hoe dit getoetst gaat worden is mijns inziens onvoldoende duidelijk in het ontwerp vastgelegd.

Mijns inziens heeft de voorgestelde regeling alleen waarde als genoemd toetsingskader gedegen wordt geformuleerd. Er bestaat immers al de mogelijkheid om aan een schuldenaar uitstel te geven als hij de rechter overtuigt dat dit uitstel de kans vergroot dat de schuldeisers betaald kunnen worden. De rechter is dan niet gebonden aan de acht weken waarvan sprake is in de Recofa-richtlijnen. Deze richtlijnen hebben immers geen wettelijke status. Is er geen toetsingskader, dan zal er sprake zijn van willekeur zeker nu er geen sprake is van een hoger beroep. Ook om deze reden is het van groot belang om in de toelichting uitgebreid aandacht te geven aan het toetsingskader.

De voorgestelde regeling gaat er ook van uit dat de aanvrager gedurende het gegeven uitstel niet executeert. Mijns inziens zal dit ertoe leiden, dat het faillissementsverzoek onmiddellijk wordt ingetrokken als er een uitstelverzoek wordt gedaan dat enige kans maakt. Het is mij dus onduidelijk waarom de beoogde adempauze niet wordt bewerkstelligd door aanpassing van de artikelen betreffende de surseance. De schuldenaar kan dan uitstel van betaling krijgen als hij als gevolg van de Coronacrisis in betalingsproblemen raakt. De bewindvoerder kan dan onderzoeken of het uitzicht op oplossing van de problemen reëel is. De ondernemer kan de kosten van de bewindvoerder minimaliseren door de wijze van oplossing panklaar aan de bewindvoerder aan te bieden.

Ik merk nog het volgende op.

Blijkbaar is het de bedoeling dat een schuldenaar die uitstel krijgt tijdelijk geheel gevrijwaard is van aanspraken van de verzoeker en dat de verzoeker intussen al zijn verplichtingen moet blijven nakomen. Hierdoor heeft verzoeker een aanzienlijk slechtere positie dan alle andere schuldeisers, die bijvoorbeeld nog gewoon beslag kunnen leggen of hun verplichtingen kunnen opschorten. De logica onder deze slechtere positie ontgaat mij. Als er een adempauze wordt gegeven, dan zal deze voor alle schuldeisers moeten gelden en dan zal deze algemene adempauze ook pas gegeven moeten worden na een gefundeerde afweging.

Als er een uitstel wordt gegeven dan heeft dat in de onderhavige regeling ook tot gevolg dat de verzoeker de overeenkomst niet vanwege het uitblijven van de betaling kan ontbinden. Dit zou kunnen inhouden dat de verzoeker wel zijn toekomstige (leverings)verplichtingen nog moet nakomen. Dit kan leiden tot zeer ongewenste gevolgen; een aannemer die is overeengekomen dat het bouwwerk in delen moet worden betaald, moet dan de bouwwerkzaamheden voorzetten, als de eerste termijnfacturen wegens betalingsonmacht niet zijn voldaan. Dit zal in een groot aantal gevallen tot gevolg hebben dat de aannemer presteert maar daarvoor nooit iets terugontvangt.

De voorgestelde regeling is niet in overeenstemming met de algemene wens om de betalingstermijn terug te brengen naar 30 dagen. Door de betalingstermijn te verlengen met 90 dagen zullen ook de leveranciers in betalingsproblemen komen en de regeling mag er niet toe leiden, dat aan de zijde van de leveranciers het aantal faillissementen toeneemt. De regeling geeft echter geen enkele waarborg om dit probleem te voorkomen.

Als de verzoeker zijn faillissementsverzoek intrekt, dan herleven voor hem alle executiemogelijkheden. Is er immers geen sprake meer van een verzoek, dan is er ook geen sprake meer van uitstel. Ook om deze reden zou ik ervoor willen pleiten, dat de ondernemer die door de Coronacrisis in de betalingsproblemen is gekomen, zelf actie moet ondernemen en niet pas in actie komt als zijn faillissement is aangevraagd. Ook om deze reden zou ik ervoor willen pleiten, dat eerder de regeling betreffende het aanvragen door de schuldenaar van een surseance wordt aangepast dan dat daarvoor de regeling betreffende het aanvragen door de schuldeiser van het faillissement moet worden veranderd.

Tot zover mijn opmerkingen.

Namens Bierens Incasso Advocaten B.V.

mr. E. A. Leeman